

Sygn. akt II Ka 600/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
=	
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Olewińska

przy udziale Prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2016 r.

sprawy **D. K.**

oskarżonego z art.286§1kk w zw. z art. 64 §1kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 27 lipca 2016 r. sygn. akt II K 212/16

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, zwalnia oskarżonego od opłaty i wydatków postępowania odwoławczego, stwierdzając, że te ostatnie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. II Ka 600/16

UZASADNIENIE

D. K. został oskarżony o to, że w dniu 31 grudnia 2014 roku w S., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. z/s w B. w kwocie 1.600 złotych, w ten sposób, że za pośrednictwem firmy (...) j. z/s w K. zawarł umowę o pożyczkę gotówkową nr (...), wprowadzając przy tym w błąd pożyczkodawcę co do zamiaru całkowitej spłaty pożyczki oraz składając nieprawdziwe ustne oświadczenie dotyczące zatrudnienia w firmie (...) z/s w S. i osiąganego z tego tytułu dochodu w kwocie 1.700 złotych, gdzie nigdy nie był zatrudniony, tj. okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania wnioskowanej pożyczki, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 27 lipca 2016 r., sygn. II K 212/16:

I. oskarżonego D. K. uznał za winnego tego, że w dniu 31 grudnia 2014 roku w S., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. z/s w B. w kwocie 1.600 złotych, w ten sposób, że za pośrednictwem firmy (...) J. z/s w K. zawarł umowę o pożyczkę gotówkową nr (...), wprowadzając przy tym w błąd pożyczkodawcę co do zamiaru spłaty pożyczki oraz składając nieprawdziwe ustne oświadczenie dotyczące zatrudnienia na umowę o pracę w firmie (...) z/s w S. i osiąganego z tego tytułu dochodu w kwocie 1.700 złotych, co następnie potwierdził w treści zawartej umowy, które to informacje nie były prawdziwe i wprowadziły pokrzywdzonego w błąd co do możliwości spłaty pożyczki przez oskarżonego, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, co wyczerpało dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. w B. kwoty 1.000 (jednego tysiąca) złotych;

III. zwolnił oskarżonego z kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości oraz zarzucając mu:

obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk, przez oparcie ustaleń faktycznych na dowodach jedynie niekorzystnych dla oskarżonego bez uwzględnienia okoliczności przemawiających nie tylko na niekorzyść, ale również na jego korzyść oraz braku należytego uzasadnienia w tym zakresie;

- art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk, przez niesłuszne ograniczenie się przez Sąd Rejonowy w czynieniu ustaleń faktycznych na fragmentach materiału dowodowego i zaniechanie przeprowadzenia analizy całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie;

- art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk, przez niezasadne uznanie, że oskarżony spłacił dwie raty pożyczki, podczas, gdy spłacił on 3 raty;

nadto, naruszenie prawa materialnego, a to:

- art. 286 § 1 kpk przez błędną jego wykładnię i niezasadne uznanie, iż oskarżony swoim działaniem wyczerpał wszystkie znamiona dyspozycji art. 286 § 1 kpk, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na przyjęcie tezy, iż D. K. działał z zamiarem bezpośrednim, szczególnie zabarwionym (kierunkowym) obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy w/w czynu zabronionego.

Ponosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte, a nadto alternatywnie wniósł o uznanie czynu oskarżonego za przypadek mniejszej wagi i w związku z tym wymierzenie łagodniejszej kary. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie wyroku w mocy. Obrońca oskarżonego zareplikował.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jako niezasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Konfrontując zarzuty apelacyjne, dotyczące obrazy przepisów karnoprosesowych art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk z przebiegiem pierwszoinstancyjnego postępowania w przedmiotowej sprawie, stanowczo stwierdzić należy, iż żaden z nich nie znalazł potwierdzenia w tej sprawie. Postępowanie zakończone wydaniem zaskarżonego wyroku przeprowadzono z poszanowaniem wszelkich wymogów płynących z wyżej wymienionych przepisów. Sąd

Odwoławczy nie dopatrył się także, aby w zaskarżonym wyroku doszło do naruszenia przepisu karnomaterialnego art. 286 § 1 kk, jak również by możliwym było uznanie czynu oskarżonego D. K. za wypadek mniejszej wagi z art. 286 § 3 kk. Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym i kompletnym postępowaniu dowodowym dokonał trafnej oceny dowodów, uwzględniając całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, a stanowisko swe zarówno w zakresie sprawstwa, jak i zamiaru D. K., przekonująco uzasadnił. Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie. Sąd Rejonowy analizował przy tym i rozważał wszystkie dowody zebrane w sprawie i nie pominął żadnego z nich, zachowując nakazany ustawą obiektywizm w stosunku do stron procesowych. Prawidłowo dokonał także subsumcji prawnej zachowania D. K. pod konkretną normę prawa materialnego – przepis art. 286 § 1 kk. Z akceptacją Sądu II instancji spotkało się również uzasadnienie zaskarżonego wyroku.

Poprzedzając zasadniczą część rozważań, zaznaczyć należy, iż uzasadnienie wniesionej apelacji jest niezwykle abstrakcyjne - mimo, iż podniesiono w nim zarzuty obrazy przepisów karnoprocesowych art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk, jak również przytoczono w nim judykaty dotyczące wykładni art. 286 § 1 kk, nie zawiera właściwie odniesienia się do realiów tej konkretnej sprawy, postulując jedynie uznanie czynu oskarżonego za niekaralne niewywiązanie się ze zobowiązania cywilnoprawnego – umowy pożyczki gotówkowej. Skarżący nie neguje przy tym tego, iż oskarżony D. K. rzeczywiście zawarł tę umowę oraz tego, iż w celu jej zawarcia złożył nieprawdziwe oświadczenie o zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę. Neguje jedynie zamiar oskarżonego co do wywiązania się z tegoż zobowiązania.

Co charakterystyczne, obrońca oskarżonego w ramach pierwszego z podniesionych zarzutów (obraza art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk) twierdząc, iż ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy zostały oparte jedynie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego, z pominięciem dowodów korzystnych, nie wskazuje właściwie, który z dowodów został pominięty przy ocenie przez Sąd ferujący wyrok. Analogicznie czyni w ramach drugiego z zarzutów, również sformułowanego jako obraza art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 kpk, nie konkretyzując w czym upatruje naruszenia tychże przepisów w realiach tej konkretnej sprawy.

Jak orzekł Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 15 kwietnia 2015 r., sygn. II AKa 16/05, aby krytyka odwoławcza zaskarżonego orzeczenia była skuteczna, skarżący winien wykazać, w czym konkretnie upatruje wpływ zgłaszanego uchybienia na jego treść, a nie ograniczać się tylko do samego sformułowania go w skardze. Jeśli na tym poprzestaje, to nie może oczekiwać, że zostanie ona uwzględniona (Prok. i Pr. – wkł. 2016/1/30, LEX nr 1799393).

Z tych też względów, zarzuty obrońcy nie poparte rzeczą argumentacją i wskazaniem konkretnych dowodów, które miałyby pominąć Sąd Rejonowy lub też dowodów, które zostały ocenione niewłaściwie, jak również zarzuty charakteryzujące się brakiem wskazania mankamentów pisemnych motywów wyroku Sądu I instancji, nie mogły zostać uznane za zasadne.

Przechodząc do zarzutu naruszenia przepisu prawa materialnego art. 286 § 1 kk w kształcie zakreślonym przez obrońcę oskarżonego, i tym samym do problematyki zamiaru oszukańczego, zaznaczyć należy, iż zarzut ten poza tym, iż nie zasługiwał na uwzględnienie, został sformułowany wadliwie z przyczyn podanych poniżej.

Po pierwsze, jedynie akceptacja ustaleń faktycznych, jako prawidłowych, pozwala na skuteczną polemikę z prawidłowością wykładni prawa materialnego i dokonaną przez Sąd subsumpcją danej normy do ustalonej rzeczywistości (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. II AKa 483/13, Legalis Numer 831351). Podniesienie przez obrońcę zarzutów obrazy przepisów procesowych, m.in. art. 7 kpk – zasady swobodnej oceny dowodów, prowadzi do wniosku, iż skarżący ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji nie akceptuje.

Po wtóre zaś, zamiar sprawcy oszustwa jest elementem faktycznym - oznacza zjawisko ze sfery rzeczywistości, a nie z dziedziny ocen czy wartości, a więc ustalenie zamiaru jest kwestią ustaleń faktycznych i ewentualnego błędu

Sądu w tym właśnie zakresie, a nie naruszenia prawa materialnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 października 2015 r., sygn. II AKa 179/15, KZS 2016 nr 2, poz. 42, Legalis Numer 1482130).

Jakkolwiek sformułowany jest zarzut dotyczący zamiaru oszukańczego, odnosząc się do tej problematyki, zaznaczyć należy, iż wbrew twierdzeniom obrońcy, ocena czy zachowanie kontrahenta umowy, nie wywiązującego się z ciężących na nim zobowiązań, winno być rozpatrywane w kontekście odpowiedzialności regulowanej przepisami prawa cywilnego, czy też wyczerpuje znamiona przestępstwa penalizowanego przez ustawodawcę w art. 286 § 1 kk, nie może być przeprowadzana w sposób schematyczny i uwzględniający tylko i wyłącznie wyjaśnienia oskarżonego i jego tym samym, jego interes procesowy. Nie może zatem opierać się wyłącznie na składanych przez niego deklaracjach co do chęci wywiązania się z zapisów umowy. Winna ona uwzględniać wszystkie aspekty sprawy.

W kontekście powyższego przypomnieć należy, iż w dacie zarzucanego mu czynu, jak i w późniejszym czasie, oskarżony D. K. nie posiadał stałego zatrudnienia, ani majątku stanowiącego zabezpieczenie kredytu w postaci nieruchomości lub ruchomości. Zobowiązany był przy tym do świadczeń alimentacyjnych na córkę z pierwszego małżeństwa. Na jego utrzymaniu pozostawała także konkubina i jej syn. Był przy tym osobą wielokrotnie karaną, która odbywała kary bezwzględne pozbawienia wolności – co znacznie ograniczało możliwości podjęcia zatrudnienia u pracodawców wymagających zaświadczenia o niekaralności.

Apelujący w ramach wywiedzionej apelacji całkowicie pominął i przemilczał także istotę zdolności kredytowej z jaką pożyczkodawca wiąże i uzależnia od jej istnienia zawarcie umowy pożyczki. Tymczasem, niekwestionowanym pozostaje, iż oskarżony D. K. składając fałszywe oświadczenia co do zatrudnienia w firmie (...) z/s w S. na podstawie umowy o pracę, wywołał u pożyczkodawcy błędne wyobrażenie o swojej sytuacji finansowej i zdolności do spłaty zaciągniętego zobowiązania. Bez złożenia w/w oświadczenia bez wątplenia do zawarcia umowy w ogóle by nie doszło.

Przestępstwo z art. 286 § 1 kk w kontekście celowego wywołania przez sprawcę błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu mieniem stało się przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w Katowicach, który w wyroku z dnia 12 sierpnia 2016 r., sygn. II AKa 194/16, orzekł, iż dla przestępstwa oszustwa nie ma potrzeby wykazywania, że w chwili zawierania umowy sprawca nie miał zamiaru wywiązywać się z zobowiązania, gdyż wystarczającym jest ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę. Do wprowadzenia w błąd skutkującego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem wystarczające jest więc celowe wywołanie błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia (LEX nr 2109571). Analogiczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy, we wcześniejszym chronologicznie wyroku z dnia 02 października 2015 r., sygn. III KK 148/15 (LEX nr 1816561).

Niekorzystne rozporządzenie mieniem stanowiące znamię przestępstwa z art. 286 § 1 kk, może polegać także na udzieleniu pożyczki bez zabezpieczenia lub związanego z ryzykiem utraty wypłaconych środków i nieuzyskania odsetek. Niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przy zawarciu umowy kredytowej, nie musi być zatem rzeczywista strata w sensie materialnym, lecz już sam fakt przyznania kredytu bez odpowiedniego zabezpieczenia, bądź obciążonego większym ryzykiem banku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. II AKa 65/14, LEX nr 1499031, KZS 2014/12/76).

Sytuacja opisana w przedstawionych wyżej orzeczeniach niewątpliwie zaistniała także w przedmiotowej sprawie. W ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy wzorcowo wywiązał się z obowiązków nałożonych w przepisie art. 424 § 1 pkt 1 i 2 pkp przytaczając w pisemnych motywach wyroku, iż podanie przez oskarżonego nieprawdziwych informacji o swoim zatrudnieniu było wprowadzeniem w błąd, o jakim mowa w art. 286 § 1 kk.

Sąd Odwoławczy podzielił również stanowisko Sądu Rejonowego sprowadzające się do uznania, iż wpłacenie dwóch rat sprawiać miało jedynie pozór wywiązania się ze zobowiązania. Niewątpliwie późniejsze ewentualne uiszczenie kolejnej raty przez oskarżonego, na które powołuje się jego obrońca, ocenić należy jako próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej, umotywowane jedynie trwającym postępowaniem karnym. Zwrócić należy także uwagę, iż obrońca oskarżonego w ramach trzeciego z zarzutów nie przedstawia jakiegokolwiek dowodu wpłaty dokonanej

przez oskarżonego D. K., zaś adnotacji o uiszczeniu trzeciej raty próżno szukać także w aktach przedmiotowej sprawy. O pozorności działań oskarżonego w zakresie spłacania kolejnych rat pożyczki świadczy też fakt iż oskarżony nie dokonywał spłat pomimo toczącego się postępowania, czy też wydania nieprawomocnego wyroku.

Reasumując powyższe rozważania, stwierdzenia wymaga, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny prawnej czynu popełnionego przez D. K., słusznie kwalifikując go jako przestępstwo z art. 286 § 1 kk. Zdaniem Sądu Okręgowego, występki oskarżonego D. K. nie może być jednak uznany za wypadek mniejszej wagi określony w art. 286 § 3 kk, zgodnie z postulatem obrońcy wyrażonym na rozprawie apelacyjnej.

Jak wskazuje się w doktrynie, wypadek mniejszej wagi obejmuje identyczny zespół znamion, jak podstawowa postać (typ) przestępstwa, Wyróżnia go jednak zmniejszona społeczna szkodliwość, przejawiająca się w przewadze okoliczności łagodzących, w ten sposób, iż czyn ten nie przybiera „normalnej”, tj. zwykłej postaci. Określenie stopnia społecznej szkodliwości należy do strefy ustaleń faktycznych. Dlatego też, wypadek mniejszej wagi może być ustalony tylko *in concreto*, nie da się bowiem *in abstracto* wskazać znamion tego typu uprzywilejowanego. Sposobem prowadzącym do ustaleń w tym zakresie jest rozważenie przez organ procesowy wszystkich okoliczności istotnych z punktu widzenia znamion strony podmiotowej i przedmiotowej czynu zabronionego i nadanie im właściwego znaczenia w celu uściślenia ich wpływu na stopień społecznej szkodliwości (por. P. Lewczyk, Wypadek mniejszej wagi w polskim kodeksie karnym – uwagi *de lege lata* i postulaty *de lege ferenda*, Prok. i Pr. Nr 7-8/2008, str. 37)

Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Dla elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motyw i cel działania sprawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 kwietnia 1997 r., sygn. V KKN 6/97, Prok. i Pr.-wkl. 1997/10/7, LEX nr 30363; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 08 sierpnia 1996 r., sygn. II AKa 91/96, Prok. i Pr.-wkl. 1997/5/65, LEX nr 32194).

Bilans wskazanych wyżej okoliczności wypada dla oskarżonego niekorzystnie. Będąc uprzednio karany za przestępstwa przeciwko mieniu, po raz kolejny, popełnił czyn godzący w dobro w postaci mienia, chronione przez rozdział XXXV Kodeksu Karnego. Złożył w tym celu fałszywe oświadczenie o swoim zatrudnieniu, wykorzystując sposobność polegającą na braku konieczności przedstawienia stosownego zaświadczenia o zarobkach z zakładu pracy, lecz jedynie oświadczenia ustnego o zarobkach. Działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a kwotę uzyskaną z oszustwa przeznaczył na bieżące wydatki, wykazując się lekkomyślnością i krótkowzrocznością, wiedząc, iż w przyszłości nie będzie miał możliwość spłacić zobowiązanie. Świadomość sytuacji rodzinnej i majątkowej jest tutaj kluczowa. Oskarżony bowiem całe ryzyko kredytowe przerzucił na udzielającą pożyczki spółkę, dochodząc do przekonania, iż będzie uiszczał kolejne raty jeśli akurat będzie w stanie zgromadzić sumę nominalną stanowiącą jej równowartość. Chociaż miesięczna rata ok. 100 zł przez przyzmat możliwości zarobkowych D. K. nie jest wygórowana, starania oskarżonego o jej uiszczenie nie były nasilone. D. K. nie podejmował także prób uiszczenia chociażby części rat, kwot rzędu kilkudziesięciu złotych, w terminie określonym w harmonogramie spłaty pożyczki lub nawet poza harmonogramem. Stosunkowo niewielka kwota korzyści majątkowej uzyskana w wyniku oszustwa nie jest zatem jedynym i przesądzającym kryterium, implikującym uznanie danego oszustwa za typ uprzywilejowany z art. 286 § 3 kpk. Określając znamiona przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 kk ustawodawca nie posłużył się podziałem na przestępstwa i wykroczenia w zależności od wysokości szkody – ¼ kwoty minimalnego wynagrodzenia, tak jak uczynił to w odniesieniu do kradzieży i zniszczenia mienia (art. 119 § 1 kw i art. 124 § 1 kw). Prowadzi do wniosku, iż wolą ustawodawcy było, żeby wszelkie czyny godzące w mienie, popełnione z zamiarem oszukańczym z wykorzystaniem błędu pokrzywdzonego co do okoliczności decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia mieniem, niezależnie od samej wysokości szkody były kwalifikowane jako przestępstwa. Niejako na marginesie należy zwrócić także uwagę, iż suma nominalna jaką uzyskał oskarżony tytułem pożyczki znacznie przekraczała minimalne, miesięczne wynagrodzenie za pracę w 2014 r. - 1237,20 zł netto (Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r., Dz. U. z 2013 r., poz. 1074), na które

wiele osób musi ciężko zapracować, wykonując uciążliwe prace fizyczne, z którego to utrzymuje się wiele rodzin i gospodarstw domowych.

Kontrola instancyjna nie wykazała żadnych innych okoliczności poza samą wysokością szkody w majątku pokrzywdzonej spółki, które w jakikolwiek sposób mogłyby minimalizować stopień społecznej szkodliwości czynu.

Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął także, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk.

Mając na względzie, iż obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości (a zatem uznać należy, iż także w zakresie rozstrzygnięcia o karze), jak również uwzględniając, iż jednocześnie nie podniósł zarzutu określonego w art. 438 pkt 4 kpk – rażącej niewspółmierności kary, aczkolwiek na rozprawie apelacyjnej poprzez postulowanie uznania czynu oskarżonego za wypadek mniejszej wagi wniósł o wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary w stosunku do rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego, Sąd Okręgowy uznał za celowe krótkie odniesienie się do tej kwestii.

Niewspółmierność kary, poprzedzona została w ustawie określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostroża kryterium zmiany wyroku w orzeczeniu reformatoryjnym z powodu czwartej względnej przyczyny odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie bije w oczy, oślepia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 02 czerwca 2016 r., sygn. II AKa 70/16, LEX nr 2079199).

W ocenie Sądu Okręgowego, kryterium tego nie spełnia orzeczona wobec D. K. kara pozbawienia wolności w wymiarze 7 (siedmiu) miesięcy, pozostając karą zbliżoną do dolnej granicy zagrożenia ustawowego czynu z art. 286 § 1 kk, którego sankcją jest kara pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Oskarżony przypisanego mu w zaskarżonym wyroku czynu dopuścił się w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk. W ocenie Sądu Okręgowego, wszelkim przesłankom łagodzącym i obciążającym oskarżonego przy wymiarze kary nadano właściwą rangę i znaczenie.

Jednocześnie, z uwagi na dotychczasową karalność oskarżonego, niemożliwym było postawienie pozytywnej prognozy kryminologicznej w stosunku do oskarżonego – warunku koniecznego, aby możliwym było orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary. Zarówno cele prewencji indywidualnej, jak i generalnej wymagają, aby wobec oskarżonego orzeczono karę bezwzględną, jaką odbędzie w warunkach izolacji penitencjarnej.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami oraz nie podzielając zarzutów apelacyjnych, Sąd Okręgowy w Siedlcach działając na podstawie art. 456 § 1 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk, Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od wydatków za II instancję, stwierdzając, że poniesie je Skarb Państwa. Za rozstrzygnięciem tej treści przemawia sytuacja materialna D. K., który nie posiada stałego zatrudnienia, ponosi koszty utrzymania konkubiny i jej syna, będąc jednocześnie zobowiązany do świadczeń alimentacyjnych na córkę z poprzedniego związku. Sąd zważył także, iż nieuchronność odbycia przez oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności i związana z tym utrata sposobności wykonywania chociażby dorywczego zatrudnienia, odbija się na i tak już trudnej sytuacji materialnej D. K. i jego rodziny.

Z tych względów, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w sentencji wyroku.